

Arrest

nr. 305 345 van 23 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 november 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DECLERCQ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 18 april 2023 waarbij haar verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en haar verzoek vervolgens kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het, ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië

opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Albanië dat haar man haar kinderen en haarzelf zal vermoorden. Verder vreest zij tevens dat haar kinderen door andere kinderen zullen worden gepest en uitgesloten vanwege het gedrag van haar man. In de bestreden beslissing wordt er geoordeeld dat verzoekster geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat zij voor de door haar geschetste interpersoonlijke problemen met haar echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Verder overweegt de commissaris-generaal dat uit haar vrees dat haar kinderen door andere kinderen zullen worden gepest en uitgesloten wegens het gedrag van haar man, alsook het incident waarbij haar oudste zoon werd uitgelachen geen nood aan internationale bescherming kan worden gepuurd.

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoekster komt immers niet verder dan het uiteenzetten van een louter theoretisch betoog, het poneren van een vrees, het volharden in eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het verwijzen naar algemene landeninformatie, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoekster een turbulente relatie kende met haar ex-partner waarbij zij het slachtoffer werd van fysiek misbruik, dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt.

De commissaris-generaal motiveert op goede grond dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar ex-partner – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar verzoeksters verklaringen: “ Ofschoon u beweert dat u honderd keer een beroep deed op de politie van Durrës om er uw problemen met uw man kenbaar te maken en een officiële klacht in te dienen, legt u geen enkele van deze klachten neer. Ook uw pogingen om de Ombudsman/burgeradvocaat en zelfs de premier te betrekken, alsook uw verblijf in het ziekenhuis, en uw doorverwijzing naar het vrouwencentrum heeft u op geen enkele manier aangetoond, en berust dus geheel berust op blote beweringen (CGVS p.3,11-15,17). Uw stelling dat u niet eens een kopie van uw klachten kon bekomen is eveneens niet aannemelijk (CGVS p.9,15). Als reden hiervoor verwijst u immers naar de vriendschappelijke banden die uw man met de politieagenten van Durrës zou gehad hebben (CGVS, p.9). Zoals hieronder aangetoond kan u deze banden evenwel niet aannemelijk maken. De opmerking van uw advocaat dat u niet verweten kan worden dat u geen schriftelijk bewijs kreeg van uw verschillende klachten aangezien de politiediensten in Albanië vaak de man beschermen en zonder de mogelijkheid te geven aan vrouwen om officieel een klacht in te dienen waardoor in feite uw man en niet u

wordt beschermd, is een blote bewering die niet te rijmen valt met de hieronder aangehaalde objectieve informatie (CGVS p.18). Dat u de echtscheidings-procedure via een advocaat zou zijn opgestart na de geboorte van uw tweede zoon in 2015 heeft u evenmin aangetoond (CGVS p.14). Het is opvallend dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen van uw vele pogingen om bescherming te zoeken sinds het begin van uw problemen met uw man in 2012 tot aan uw vertrek tien jaar later (CGVS p.14). Bovendien moet vastgesteld worden dat u nooit poogde om andere politiediensten of autoriteiten buiten Durrës te informeren over uw problemen (CGVS p.11-12). U zegt enkel dat u het vermeldde toen u naar het vrouwencentrum werd doorverwezen nadat u in september of oktober 2022 ernaar werd doorverwezen vanuit het ziekenhuis (CGVS p.11-12). Met uw verweer dat u niet op een andere plaats naar de politie kan gaan dan waar men woonachtig is, kan niet verklaren waarom u niet minstens probeerde om een andere politiedienst dan die van Durrës aan te spreken (CGVS p.11). Te meer u de banden die uw man zou hebben met de politieagenten van Durrës volgens u de reden vormde voor u het gebrek aan gehoor dat u bij de politie van Durrës vond en u er geen idee van heeft of uw man ook politieagenten buiten Durrës kent (CGVS p.10-11). De constatering dat u het verbranden met een sigaret van uw toen drie dagen oude zoontje door uw man nooit aangaf getuigt evenmin van het uitputten van de nationale beschermingsmogelijkheden (CGVS p.7-8,14). U zou recent voor uw vertrek in de periode september-oktober 2022 via het ziekenhuis zijn doorverwezen naar het vrouwencentrum waar u en uw zonen psychologische begeleiding kregen (CGVS p.11-12). U heeft deze psychologische sessies echter niet kunnen volbrengen daar u en uw kinderen opnieuw werden bedreigd door uw man op 20 oktober 2022 (CGVS p.17). Uw onvermogen om bij terugkeer naar Albanië beroep te kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten en bijvoorbeeld een contactverbod tegen uw man aan te vragen omdat het u eerder nooit lukte en dat er niets werd gedaan met uw klachten kan in het licht van het voorgaande niet worden gevolgd (CGVS p.14-15). Dit blijkt bovendien ook uit uw verklaring dat u via een advocaat een aanvraag tot scheiding bij de rechtbank wel wou indienen maar dat dit nog niet is gebeurd daar uw man de scheiding niet aanvaardt (CGVS p.4,11). Deze procedure is dus nog niet afgehandeld.

(...)

Uw argumentatie dat de agenten bescherming moeten bieden voor de burger, ze geen veiligheid garanderen voor u, geen rekening houden met een kind en feiten niet ernstig nemen, doet geen afbreuk aan het voorgaande (CGVS p.10). Hierbij aansluitend beweert u dat uw man iedereen kent bij de politie van Durrës, de tweede grootste stad van Albanië, waardoor uw vele klachten en vragen om bescherming niet werden aanvaard (CGVS p.10-11). U bent er echter niet in geslaagd uw verklaringen in dezen aannemelijk te maken aangezien u geen één van deze agenten kent of bij naam kan benoemen (CGVS p.10-11). Of uw man agenten kent buiten Durrës, en wie hij wel of niet kent, kan u evenmin bepalen (CGVS p.11). U heeft aldus niet aangetoond dat u in Albanië geen beroep kan doen op de beschermingsmogelijkheden omwille van de banden die uw man bij de politie (van Durrës) zou hebben.”

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat het “onevenredig” en onlogisch is om van haar te verwachten dat zij het bestaan van haar pogingen om een klacht in te dienen, kan aantonen door middel van een concrete klacht. De Raad benadrukt dat, daargelaten de vaststelling dat verzoekster te dezen volhardt in blote beweringen, zij hiermee geen enkel valabel argument aanbrengt om te verklaren waarom zij evenmin enig begin van bewijs kon voorleggen van haar voorgehouden pogingen om de Ombudsman/burgeradvocaat en zelfs de premier te betrekken, van haar verblijf in het ziekenhuis, van haar doorverwijzing naar het vrouwencentrum, of zelfs van haar bewering als zou zij in 2015 een echtscheidingsprocedure via haar advocaat hebben opgestart. Dat verzoekster geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de vele pogingen om bescherming te zoeken die zij zou hebben ondernomen sinds het begin van haar problemen met haar ex-partner in 2012 tot aan haar vertrek uit Albanië in 2022 is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen in dit verband.

Verzoekster onderstreept nog dat zij een zekere hoeveelheid schriftelijk bewijsmateriaal heeft kunnen verzamelen, waaronder medische documenten, verklaringen en een gedetailleerde verklaring van haar Albanese advocaat. Er moet in dit verband op worden gewezen dat de schriftelijke verklaringen van verzoeksters burens en de e-mail van haar zus (administratief dossier, map ‘Documenten’, stukken 3 en 8) – nog daargelaten de objectieve bewijswaarde van deze handgeschreven persoonlijke verklaringen –, de foto’s van verzoekster en het voorschrift (ibid., stukken 6-7), slechts verzoeksters turbulente relatie met haar ex-partner kunnen duiden, doch geenszins afbreuk kunnen doen aan voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat zij niet aantoonde dat zij geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Uit de psychologische attesten (ibid., stukken 4-5) en de medische stukken blijkt bovendien dat verzoekster en haar zoon toegang hadden tot medische verzorging en psychologische begeleiding. Verder bespeurt de Raad in het rechtsplegingsdossier geenszins een “gedetailleerde verklaring in het handschrift van haar Albanese advocaat waarin de vele moeilijkheden worden toegelicht waarmee zij in haar land van herkomst werd geconfronteerd”.

Verzoekster vervolgt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal uitgaat van een gedeeltelijke lezing van de objectieve informatie, te meer daar in de COI Focus “Albanië. Huiselijk geweld” van 13 oktober 2017 veel kritiek wordt geformuleerd op de geïnstalleerde mechanismen. Zij betoogt dat de ernstige inspanningen

om huiselijk geweld te bestrijden in Albanië waarschijnlijk niet toereikend zijn om voldoende bescherming te garanderen voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en dat de praktijk niet overeenstemt met de theorie. Verzoekster voegt hieraan toe dat één van de grootste obstakels in Albanië is dat Albanese slachtoffers van huiselijk geweld in stilte lijden en slechts een klein percentage hulp gaat zoeken. Verzoekster citeert hierbij uit Home Office, “Country Information and Guidance Albania”, ongedateerd, en de COI Focus “Albanië. Huiselijk geweld” van 13 oktober 2017. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een analyse heeft gemaakt die niet enkel berust op de COI Focus van 2017 maar die ook werd geactualiseerd aan de hand van de COI Focus “Albanië Algemene Situatie” van 15 december 2022, dat een hoofdstuk over huiselijk geweld bevat. Op basis hiervan oordeelt de commissaris-generaal terecht “dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen verschillende keren gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. De verbeteringen aan de Wet op maatregelen tegen geweld in familierelaties verzekeren verder dat vrouwen en meisjes die geweld ervaren ook onmiddellijk politiebescherming krijgen wanneer ze hiervan een melding doen, dat er opnieuw sprake is van preliminary protective orders en dat slachtoffers onmiddellijk (samen met de kinderen) in een shelter opgevangen worden. Voor het eerste beschermt de wet ook vrouwen zonder dat ze een formele band (huwelijks- of samenlevingscontract) met de dader hebben, zo ook werden nieuwe proviesies opgenomen over de verwijdering van de dader uit de woning en werd er ingevolge deze vernieuwde wetgeving het initiatief genomen een speciale database te creëren die alle zaken die bij de rechtbanken hangende zijn samenbrengt en coördineert. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in alle gemeenten een coördinatiemechanisme (Referral Mechanism against Domestic Violence) aanwezig, waarbij verschillende lokale instellingen (politie, ngo's, gemeentediensten, school, gezondheidscentra) samen reageren op gedetecteerde gevallen van huiselijk geweld, wat ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Daarnaast werd ook één unieke, nationale hulplijn voor vrouwen die hulp zoeken tegen huiselijk geweld in het leven geroepen en werden voorzieningen zoals vluchthuizen, advies- en gezondheidscentra en centra voor juridische bijstand verder uitgebouwd. Zo is er sprake van een nationaal centrum voor de behandeling van slachtoffers van huiselijk geweld en van het LILIUM Crisis Management Centre for sexual violence cases dat de klok rond gezondheidsbijstand verleent. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie voor – de huidige dateert van juni 2021 en beslaat de periode 2021-2030 – om huiselijk geweld drastisch te verminderen. In 2022 heeft Albanië tevens de International Labour Organisation Convention on Violence and Harassment in the World of Work onderschreven. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kindershulplijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.”

De Raad betwist niet dat er nog ruimte voor verbetering is, onder meer op vlak van gerechtelijke vervolging, hetgeen verzoekster ook aanstipt in het verzoekschrift. De landeninformatie die verzoekster aanhaalt is echter niet van aard om een ander licht te werpen op de analyse in de bestreden beslissing die gebaseerd is op recentere landeninformatie dan deze van verzoekster. De kern van deze analyse is dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Daarbij worden verschillende positieve wetgevende ontwikkelingen, trainingen aan politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen, het bestaan van een coördinatiemechanisme op gemeentelijk niveau, het bestaan van een nationale hulplijn voor vrouwen en het bestaan van bewustwordingscampagnes aangestipt. Verder wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld en dat slachtoffers van huiselijk geweld terecht kunnen bij verschillende organisaties. Ook wordt aangekaart dat er bij belemmering van rechtsgang een

beroep kan worden gedaan op een Ombudsman. Tevens wordt op basis van de beschikbare landeninformatie terdege aangestipt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. In het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Aldus blijkt uit de beschikbare landeninformatie geheel niet dat er in Albanië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming tegen huiselijk geweld, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn in dit geval. De commissaris-generaal besluit dan ook terecht dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. De Raad besluit dat de (uitvoering van de) maatregelen die in Albanië werden/worden genomen op vlak van bescherming tegen huiselijk geweld niet perfect zijn, maar ook niet louter theoretisch. Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, quod non in casu zoals blijkt uit het voorgaande.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de overige motieven, opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat. Deze motieven blijven aldus overeind, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van haar verzoek om te worden gehoord, stelt verzoekster dat ten onrechte wordt gesteld dat zij niet zou hebben geprobeerd om bescherming te verkrijgen in haar land van herkomst. Zij verwijst hiertoe naar de kopie van een in het Albanees gestelde klacht die zij bij haar aanvullende nota heeft gevoegd en die wordt vermeld in de inventaris bij deze nota. Deze klacht vormt een nieuw element waarvan de verwerende partij geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing en dat dus nader dient te worden onderzocht. Voor wat de beschermingsmogelijkheden in Albanië betreft, stelt verzoekster dat zij pogingen heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen, maar dat de politie haar niet heeft geholpen en er dus geen sprake is van een effectieve bescherming. De vrees voor haar gewelddadige ex-echtgenoot blijft onverminderd gelden, daar hij naar verzoekster op zoek is – wat onder meer blijkt uit informatie die zij heeft verkregen via haar zus – en hij in Europa zonder beperkingen kan rondreizen; reden waarom het van groot belang is dat hij haar precieze adres in België niet te weten komt. Verzoekster wijst er ook op dat zij, gelet op de aanwezigheid van tal van haar familieleden aldaar, gemakkelijk een verblijfsstatus voor Italië zou kunnen verwerven, maar dat zij van deze mogelijkheid bewust geen gebruik maakt, net omdat het voor haar ex-echtgenoot gemakkelijk zou zijn om er via haar familieleden met haar in contact te komen. Het gebrek aan bescherming door de nationale overheden en het gevaar dat zij loopt bij terugkeer, maken volgens verzoekster dat de toekenning van een beschermingsstatus is gerechtvaardigd. Verder bevraagd door de voorzitter licht verzoekster toe dat zij in België bescherming wil voor zichzelf en haar kinderen, dat zij niet hier is uit economische overwegingen maar wegens een gevaar voor haar leven en dat zij nog steeds nachtmerries heeft o.w.v. het door haar ex-echtgenoot gepleegde geweld, waardoor zij in haar land van herkomst ook veel tijd heeft doorgebracht in vluchthuizen voor vrouwen.”

5. Verzoekster brengt ter zitting, met voormelde argumentatie en verwijzing naar de door haar enkele dagen eerder per aanvullende nota overgemaakte documenten, geen concrete en dienstige elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 18 oktober 2023.

5.1. Waar verzoekster ter terechtzitting opmerkt dat in de beschikking ten onrechte wordt gesteld dat zij niet zou hebben geprobeerd om bescherming te verkrijgen in haar land van herkomst, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de beschikking.

In punt 2.1 van de beschikking wordt immers, in navolging van het CGVS, vastgesteld dat verzoekster weliswaar beweert meermaals een beroep te hebben gedaan op de politie van Durrës om er de problemen met haar ex-partner aan te geven en talrijke klachten in te dienen – ze spreekt in dit verband zelfs van honderd keer (NPO, p. 3 en 15) –, maar dat zij hiervan niet het minste bewijs voorlegt.

Ook wordt vastgesteld, met verwijzing naar de vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing die deels wordt geciteerd, dat verzoekster ook geen bewijs voorlegt van haar verklaringen dat zij een echtscheidingsprocedure via een advocaat zou zijn opgestart na de geboorte van haar tweede zoon in 2015, en dat zij voorts ook haar voorgehouden pogingen om de ombuds-man/burgeradvocaat en zelfs de premier te betrekken, net als haar verblijf in het ziekenhuis en haar doorverwijzing naar een vrouwen centrum, niet met enig begin van bewijs staaft. In dit verband wordt in hetzelfde punt 2.1 van de beschikking vervolgens opgemerkt dat de vaststelling dat verzoekster geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de beweerde vele pogingen om bescherming te zoeken, die zij zou hebben ondernomen sinds het begin van haar problemen met haar ex-partner in 2012 tot aan haar vertrek uit Albanië in 2022, niet aannemelijk is en de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover ondermijnt.

5.2. Gelet op verzoeksters eerdere verklaringen dat zij niet eens een kopie van haar (talrijke) klachten bij de politie van Durrës kon verkrijgen – wat haar advocaat met zijn opmerkingen tijdens het persoonlijk onderhoud bijtrad – waarvan het CGVS terecht opmerkte dat dit niet aannemelijk is, gelet ook op de beschikbare informatie in het dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, is het ten eerste opmerkelijk dat verzoekster plots op 1 november 2023 aan de Raad een kopie overmaakt van een document dat zijzelf omschrijft als *“een kopie [...] van een klacht die zij bij de politie had ingediend voordat zij Albanië verliet [...]”* (zie document gevoegd bij het verzoek om te worden gehoord, waarvan de vertaling per aanvullende nota van 13 december 2023 werd overgemaakt).

Dit klemte des te meer nu verzoekster niet de minste toelichting verschaft waarom en hoe zij er plots wel in zou zijn geslaagd om documenten, waaronder een proces-verbaal, van de politie van Durrës van 20 oktober 2022 – in middels dus ruim meer dan een jaar oud – neer te leggen. Gelet op de bewijslast en de medewerkingsplicht die op haar rust, komt het verzoekster toe dit nader toe te lichten, maar ze laat dit echter geheel na. Zij blijft alzo volledig in gebreke hierover duidelijkheid te scheppen. De Raad heeft dan ook het raden naar en bedenkingen bij die stukken en het plots, na zoveel tijd, voor het eerst voorleggen ervan.

In dit verband wordt beklemtoond dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 20 maart 2023 uitdrukkelijk verklaarde dat ze geen officieel bewijs en zelfs geen kopie kreeg/kon krijgen van de 100 klachten die zij bij de Albanese politie zou hebben ingediend (NPO, p. 15). Op de vraag van de protection officer naar bewijzen van haar pogingen om klacht in te dienen bij de politie en van brieven naar personen en instellingen zoals de premier en de burgeradvocaat, repliceerde ze toen: *“nee, ik heb niets en ik heb geen kopie”* (NPO, p. 15). Het mag dan ook verbazen dat verzoekster begin november 2023 plots met stukken, in de vorm van een kopie, van de politie van Durrës afkomt, en dit bovendien zonder ook maar enige uitleg te geven via welke weg zij er plots wel in zou zijn geslaagd om deze documenten in haar bezit te krijgen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat van kopieën zoals die door verzoekster worden bijgebracht de authenticiteit niet kan worden nagegaan, zodat de bewijswaarde ervan beperkt is.

5.3. Hoe dan ook is de inhoud van de door verzoekster bijgebrachte stukken van de politie van Durrës van 20 oktober 2022 niet van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op wat eerder werd vastgesteld in de beschikking van 18 oktober 2023.

In de vertaling van het neergelegde proces-verbaal van 20 oktober 2022 staat uitdrukkelijk te lezen dat verzoekster geen strafrechtelijke klacht tegen haar ex-partner indiende: *“Ik dien geen strafrechtelijke klacht in”*. Dit sluit aan bij en bevestigt de eerdere vaststelling dat verzoekster geenszins de in Albanië voorhanden zijnde nationale beschermingsmogelijkheden afdoende heeft benut, laat staan heeft uitgeput.

De vaststelling blijft alzo gehandhaafd dat nog steeds geen bewijs voorligt dat verzoekster haar echtgenoot ooit (strafrechtelijk) heeft aangeklaagd. Dat zij tientallen klachten tegen haar echtgenoot zou hebben ingediend, zoals ze op algemene bewijze beweert, blijkt nergens uit maar betreft slechts een blote bewering.

Daarnaast valt de datum van de neergelegde documenten op. Immers, gelet op de tientallen en zelfs honderd aangiftes/klachten die verzoekster beweert bij de politie van Durrës te hebben ingediend en haar verklaringen dat zij sinds 2012 tot aan haar vertrek op 21 oktober 2022, ofwel gedurende een periode van tien jaar, ernstige problemen van huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot kende, is het opvallend en bevreemdend dat de enige documenten van de politie van Durrës die zij bijbrengt dateren van 20 oktober 2022, met name net de dag voor haar vertrek uit Albanië.

Waar in een van de stukken van 20 oktober 2022 staat te lezen dat *“Ik zoek hulp en ik heb bevel tot bescherming nodig”*, blijkt dus dat verzoekster het verdere verloop en vervolg van haar aangifte bij de politie niet heeft afgewacht in haar land van herkomst, maar dat zij ervoor koos om meteen uit Albanië te vertrekken.

Het sluit aan bij de eerdere vaststelling dat verzoekster niet alle redelijke en realistische van haar te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, zoals eerder al werd vastgesteld. Uit niets blijkt, aangezien zij dit op geen enkele wijze aantoonde, dat verzoekster zich nadien nog bij het betreffende politiecommissariaat zou hebben geïnformeerd over de eventuele gevolgen van haar aangifte, al dan niet zelf bijvoorbeeld telefonisch of via anderen zoals familieleden of kennissen of burens of via een advocaat, al dan niet de advocaat op wie ze een beroep doet/deed om haar echtscheidingsprocedure te regelen. Nochtans bevat een van die documenten, waarop blijkens de bijgevoegde vertaling bevreemdend bovenaan het *“politiecommissariaat Durrës”* staat vermeld terwijl onderaan *“Rechtbank van eerste aanleg, Durrës”* staat, een specifiek dossiernummer en datum (10 november 2022), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat via dat nummer meer informatie kan worden ingewonnen. Nergens blijkt evenwel dat verzoekster na 20 oktober 2022, een ruime periode dus van inmiddels meer dan één jaar na die aangifte in oktober 2022, enige poging en inspanning zou hebben gedaan om zich hierover bij de Albanese politie en/of justitie te informeren.

Verzoekster kan, gelet op het voorgaande en het eerder in de beschikking vastgestelde, niet worden gevolgd waar zij in haar aanvullende nota en op zitting op algemene wijze voorhoudt dat haar nationale autoriteiten niets deden en doen om haar daadwerkelijk te beschermen. Dit blijkt geenszins uit die stukken – hieruit blijkt daarentegen dat zij toegang had tot de Albanese politie en deze nota namen van haar melding – en wordt door verzoekster niet concreet aangetoond. De Raad benadrukt dat verzoekster op generlei wijze aannemelijk maakt dat zij na 20 oktober 2022 nog contact zou hebben opgenomen met de politie van Durrës of, ruimer, haar nationale autoriteiten.

Bovendien, zoals reeds werd vastgesteld in de beschikking, toont verzoekster niet aan in Albanië ooit een eventueel gebrekkig politieoptreden of machtsmisbruik via hogere officiële instanties te hebben aangekaart, dit terwijl die mogelijkheden wel degelijk bestaan zoals blijkt uit de objectieve informatie opgenomen in het administratief dossier, daar waar verzoekster louter op algemene wijze het tegendeel voorhoudt. Verzoekster toont dan ook niet aan een eventueel gebrekkig politie- of, ruimer, overheidsoptreden, bijvoorbeeld via een ombudsman, niet te kunnen aanklagen. Wederom getuigt het van verzoeksters nalaten om de nationaal beschikbare beschermingsmogelijkheden afdoende te gebruiken, laat staan ten volle aan te wenden en uit te putten.

De Raad stelt nog vast dat in de documenten van de politie van Durrës van 20 oktober 2022 staat te lezen dat verzoekster er aangifte deed van het psychologische geweld vanwege haar man, en o.a. het feit dat deze een regelmatig alcoholgebruiker is en thuis vaak agressief is en gewelddadig, doch hierin nergens wordt vermeld dat de echtgenoot verzoekster en een van de kinderen met een mes verwondde. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoekster nochtans uitdrukkelijk dat op 20 oktober 2022, dezelfde dag dus als de aangiftes, haar echtgenoot haar en haar zoon met een mes verwondde, waarop zij besliste om opnieuw het huis te verlaten en zij met de kinderen naar een vriendin ging. Redelijkerwijze kan en mag ervan worden uitgegaan dat verzoekster die verwondingen met een mes bij haar aangifte aan de politie zou hebben gemeld, maar hiervan staat dus niets vermeld in de neergelegde documenten.

De Raad herhaalt en onderstreept dat, ofschoon de ernst van die verklaarde feiten, verzoekster blijkens de inhoud van de neergelegde documenten er zelf voor koos om geen strafklacht tegen haar echtgenoot in te dienen. Alzo liet ze na om de mogelijkheden en middelen die de Albanese strafwet voorziet, afdoende te benutten, laat staan uit te putten.

Verzoekster legt naast de documenten van de politie van Durrës van 20 oktober 2022 nog een kopie neer van een proces-verbaal van melding bij de Italiaanse politie. Hierin wordt gesteld dat op 16 november 2023 een in Italië woonachtige zus van verzoekster aan de Italiaanse politie meldde dat de echtgenoot van haar zus de dag ervoor aan haar deur stond om te vragen waar haar zus, zijn echtgenote, is en dat hoewel de echtgenoot niet gewelddadig was zijn houding wel een beetje beangstigde, gelet ook op het feit dat de zus niet had verwacht dat de echtgenoot van verzoekster vanuit Albanië naar haar thuis in Italië zou komen. Dit document, dat eveneens een kopie betreft en louter een weergave van de verklaringen van verzoeksters zus inhoudt waarvan niet kan worden nagegaan of deze op waarheid berusten, houdt evenwel en hoe dan ook geen verband met de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden voor verzoekster wat de problemen met haar echtgenoot betreft en in het bijzonder haar nalaten die beschermingsmogelijkheden uit te putten. Het werpt er dan ook geen ander licht op.

5.4. Verzoekster beweert ter zitting weliswaar op algemene wijze dat er in haar geval geen sprake is van effectieve bescherming vanwege de Albanese autoriteiten, maar ze toont dit niet in concreto aan, zoals blijkt uit het hogervermelde en uit eerder in de beschikking gemaakte vaststellingen die zij met haar betoog ter zitting en de door haar bijgebrachte documenten niet in een ander daglicht weet te plaatsen. Ze toont niet concreet aan dat het haar, en met haar haar kinderen, met betrekking tot de problemen met haar echtgenoot (hun vader) in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. De gronden van de beschikking die eerder alzo deden besluiten, blijven derhalve gehandhaafd.

De gronden in de beschikking blijven onverminderd overeind, zoals o.a. waar wordt gesteld:

“De commissaris-generaal besluit dan ook terecht dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. De Raad besluit dat de (uitvoering van de) maatregelen die in Albanië werden/worden genomen op vlak van bescherming tegen huiselijk geweld niet perfect zijn, maar ook niet louter theoretisch. Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, quod non in casu zoals blijkt uit het voorgaande.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt.”

5.5. Verzoeksters argumentatie ter zitting dat zij haar echtgenoot blijft vrezen en dat deze in Europa onbepaald zou kunnen rondreizen – en dus ook België - en dat aangezien haar echtgenoot in Italië via haar familieleden daar gemakkelijk met haar in contact zou kunnen komen waardoor zij bewust geen gebruik maakt van de mogelijkheid om in Italië gemakkelijk een verblijfsstatus te verwerven, werpt, net als haar betoog dat zij niet uit economische overwegingen in België verblijft maar voor zichzelf en haar kinderen bescherming wil omwille van het gevaar voor hun leven en zij nog steeds nachtmerries heeft door het door haar echtgenoot gepleegde geweld en zij hierdoor in Albanië veel tijd heeft doorgebracht in vluchtthuizen voor vrouwen, geen ander licht op het hoger en eerder vastgestelde inzake de beschermingsmogelijkheden in Albanië en haar nalaten deze uit te putten.

6. Gelet op wat voorafgaat, wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 18 oktober 2023 opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES